

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 44/2021
10.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Станић, адвокат из ..., против туженог „Ниш експрес“ ад Ниш, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2825/2018 од 13.02.2020. године, у седници већа одржаној 10.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2825/2018 од 13.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1723/14 од 04.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се поништи решење туженог бр. .. од 17.06.2014. године, којим је тужили отказан уговор о раду, као и да се обавезе тужени да тужилу врати на рад и призна јој сва права по основу рада. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужили на име накнаде штете због незаконитог умањења зараде исплати износ од 11.066,30 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2825/2018 од 13.02.2020. године, одбијена је жалба тужиље, као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 1723/14 од 04.06.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побједану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била радник туженог по уговору о раду од 06.03.2002. године у Сектору ... на радном месту Анексом бр. .. од 28.03.2014. године, тужила је распоређена на радно место ... у Решењем туженог од 17.06.2014. године, тужили је престао радни однос због повреде радне обавезе које су чланом 6. став 1. тачка 30. Колективног уговора туженог од 28.03.2012. године и чланом 19. тачка 1. уговора о раду, утврђене као неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза. Дана 17.04.2014. године и 29.04.2014. године, тужила је уновчила своју интерну платну картицу за износ од по 1.000,00 динара, а дана 10.05.2014. године интерном платном картицом платила је мањак који је настао у току рада у износу од 1.000,00 динара. Такође, дана 17.04.2014. године, тужила није издала фискалне рачуне за робу плаћену интерном платном картицом и истог дана није издала фискални рачун за робу плаћену картицом ББ за износ од 1.000,00 динара. Након извршене контроле, тужени је сачинио финансијски извештај 29.05.2014. године, донео је решење о привременом удаљењу тужиле са рада са правом на 1/3 основне зараде дана 30.05.2014. године, а 04.06.2014. године донето је упозорење да постоје разлози за отказ уговора о раду тужили. Поводом финансијског извештаја и навода упозорења, тужила се изјаснила тврдњом да платну картицу није уновчавала, већ да је платном картицом на крају дана плаћала робу коју је куповала за себе и да услед таквог понашања, тужени није трпео штету.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право, када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, враћање на рад и накнаду штете због незаконитог удаљења са рада, с обзиром да су испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/2005...32/13), будући да је тужила својом кривицом учинила повреду радне обавезе утврђене оштим актом послодавца, односно чланом 6. став 1. тачка 30. Колективног уговора туженог од 28.03.2012. године и чланом 19. тачка 1. Уговора о раду. Наиме, супротно Упутству послодавца од 30.04.2010. године, тужила је у више наврата уновчила своји интерну платну картицу и није издала фискални рачун за плаћену робу интерном платном картицом, што представља несавесно извршавање радних обавеза и оправдан разлог због кога је послодавац могао да јој откаже уговор о раду. Пре доношења оспореног решења, тужила је упозорена на разлоге за отказ уговора о раду, чиме јој је омогућено да се о њима изјасни, као и право на одбрану које је остварила, сагласно члану 180. Закона о раду, тако да је оспорено решење донето у процедури прописаној законом. При томе, у интерном поступку пред послодавцем, тужила није пружила доказе да је критичном приликом плаћала робу коју је куповала за своје потребе, а та околност би могла бити релевантна за послодавца приликом изрицања дисциплинске санкције (и оцене да ли се сврха може постићи блажом мером од отказа), док чињеница да услед описаних радњи, послодавац није трпео штету јер није било мањка није од значаја, с обзиром да не утиче на правну квалификацију разлога за доношење оспореног решења.

Како је тужили законито отказан уговор о раду, тужени није у обавези да тужилу врати на рад и да јој накнади штету због незаконитог удаљења са рада на

основу члана 191. ст. 1 и 2. Закона о раду, због чега је правилно одбијен и тужиље за реинтеграцију и накнаду штете, као споредни захтев.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**